

6. Min hulda engel blif, Jag ständigt dig må
dölja, I strider som i frid, Jag alltid dig skall följa.

7. O hwilken englabild! Jag i ditt anlet skådar.
Du är så huld och mild, I allt der du får råda.

8. Skall wi ej än en gång Så lyckliga blifwa,
Då wid vår enkla fång, Jag jemt derom skall strida.

9. Allt hopp förloradt är, Allt lugn för mig har
flytt. Du har en annan kär, Den du mot mig förbytt.

10. Mitt hjerta mer ej brinner, Af ängslan och af
sorg, Jag snart till grafven hinner, Det blir min lugna
borg.

11. Det lif skall och en gång, Ett ewigt offer blif-
wa, Tänk då på denna fång, Mot kärlek mer ej strida.

12. Harväl min hulda mö, I grafven wi nog
träffas, Då wintrens kalla snö Vårt hjerta nog skall
väcka.

Kopier 2 fl. banko.

GS 1904

Sex alldeles

Nya Wisor.

Den Första:

Om Nysa Baren.

(Författad af blinde mannen Carl Isak Nyman från Motata.)

Jag vill för sanning säga, etc.

Den Andra:

Sång för Prins Oscar.

Gell dig vårt fäderne-land, etc.

Den Tredje:

Wisa för Swenska Sjö-Bewåringen år 1855.

En wisa vill jag sjunga, etc.

Den Fjerde:

Owinnotrohet.

(Af Per Thomasson.)

En Herreman så stolt och bård, etc.

Den Femte:

Brudsången.

Der wigdes af presten två hjertan tillhopa, etc.

Den Sjette:

Gur sthöggt bbljan swallar, etc.

MOTATA, D. Torsell, 1855.

Den Första:

En ny Visa om Baren.

Jag vill för sanning säga Hur ryska Baren sig betedt,
Och noga öfverwäga Hur han sitt fall beredt: Han har
ju nu en tid så lång Arbetat på sin undergång, Som
snart wi skola finna.

2. Han har i flera riken Bortsköfadt, brändt och
ödelagt, Till slut så blir han swiken Utaf sin egen magt.
Han har gjort mången stor förtret, Nu wisas honom
trolöshet, Till wälförtjent belöning.

3. Du tör wäl tro och tänka Det onda anslag skall
gå fram, Men nu vill man dig skänka Till rof för
blygd och skam; Du tror ditt anslag skall gå fort, Men
du har redan fått förspott De franska örnars styrka.

4. Ja! Engelsman den starke Har ock dig gifwit
banesår, Han gaf dig minnesmärke Uti förlidet år; Nu
har han åter samlat mod Och kommer med en flotta
god, Som helsar dig med döden.

5. Örgäfwes gör du motstånd När alla flansar
bringa ditt land, De nedslå dig till jorden Med stark och
wäldig hand. Det blir för dig en bitter bål Att mista
bort Sebastopol Och Kronstadt med tillika.

6. Då kan ej rubler hjälpa, Som när du köpte
Sweaborg; Ty nu vill lyckan stjelpa Och wända sig i
sorg, Din glädjesol har nedergått Och lyckans dag sin
afton nått Och motgångsnatten stundar.

7. Ty swarta apelsiner, Skall flyga tätt från alla
håll Och Petersburgs ruiner Bli dem en lekeboll. Dess
krona snart skall läggas ner Och intet leffardöme mer
Skall man der sedan dyrka.

8. Du skall till intet bringas Och sättas af ditt
fögderi Och till stort armod tvingas Att bruka bettleri;
I donation de gifwas blott De rubler du lät stjuta bort
Bland Bomarsunds ruiner.

9. Nu swenskar om det gäller Att ni mot ryssen
skulle slå, Sjung hurra! när det smäller, Säg honom
tusent trots. Låt eder kruntröl luktta så Att han sin anda
mista må Och alldeles försmäktas.

10. Låt ryssen få erfara Att nordens lejon lefwa
än, Att han må sig förwara Att ej dra swärd mot dem,
Så war nu tapper en och hwar, Som våra fäder for-
dom war, Att Swea jord förswara.

11. Låt det ej eder smärta, Att Baren har en krigs-
magt stor, Ty wet att hara-hjerta I dem och honom bo.
De fordom gick från swenskens land Och buro ene-läpp
i hand, Så kan de nu så göra.

12. Wår konung Oscar förste, Som skall för oss
i spetsen gå, Bland swenske män den störste, Wi honom
busta må, Att himlens konung styrka ger, När han skall
höja sitt banér, Då är ej swårt att strida.

Den Andra:

Sång för Prins Oscar.

Hell dig wårt fädernesland Skandinavien gamla och
lära, Trygg på din klippiga strand, Ty din flotta skall
skydda din ära. Du har kraftiga män, Öfver war wi
kinga-wän, Som i stridernas gny föga fly, föga fly,
Seldre gå de i qwas, Vädde modigt sin graf, I det stor-
mande haf, Än de fly, än de fly.

2. Grukta dig ej höga Nord! Ingen fiende kom-
mer dig nära; Ha wi Prins Oscar ombord Skall wi
skydda din urgamla ära. Lyft nu ankaret opp, Dissa
segel i topp, Emot fienden styr och ge styr och ge styr;
Bra, den salswan den tog, Nu fick fienden nog, Se han
wänder sin bog Och han flyr och han flyr.

3. Friskt wind i segel och rår, Weckla ut Sveriges
blå-gula flagga, Friskt mod i hjertat wi får Ty till se-
ger oss böljorna wagga. Genom stormar och strid, Bort
till ära och frid, Os Prins Oscar för an, Som en man,
som en man! Nordens ära är hans, Vinna segrarens
krans Och i häfdernas glans lefwe han, lefwe han!

Den Tredje:

Wisa för Swenska Sjöbewaringen år 1855.

En wisa vill jag sjunga, fast tiden den är kort, Den handlar om oss gofvar, som nu ska' resa bort; Om Gud han oss bevarar wi wäga lif och blod Och landet vårt försvarar med friskt och hurtigt mod.

2. Fast wi nu äro unga och intet frukta för, På hafwets wäg wi gunga och fienden förstör; Så lätt kanoner ladda med kulor och med skrä, Och späcka så hans fartyg, att snart de sjunka må.

3. De tänka att så byta vårt land emellan sig, Men det wißt aldrig händer — wi ej vill ryfvar bli. Gör när det börjar smälla och gifwa knall på knall, Då så de lära känna hur swensken strida skall.

4. Gör ryffen wi ej frukta, han ej kan skrämman oss, Så wi se honom komma, nytt lif wi så att slås, Låt wara de ä' många, med oss är Herren blott, Må ryffen bara komma, det skall ej fela skott.

5. Då skola de bli warse att swenskarne ä' med När som de stå i fara och börja be om fred, Men det skall inte hjälpa, ha' de oss narrat så, Nog skola de så känna hur swenskar kunna slå.

6. Wi önska så marschera till Rygkland en och hwar, Att jemte Swea söner så bida Österns svar, Gewäret tryggt wi fatta och säkert lägga an, Gör våra skott må slupa hwar ryf som syns i land.

7. Wi börr ej wara ledöna, fast många det nu är, Som hafwa mycket penningar och som de hålla kär; Men wi som äro fattiga och inga pengar ha, Till Herren sätta hoppet, så skall det nog gå bra.

8. Nej, wi ska' wara glada och ega hurtigt lif, Och icke låta skrämman oss af andras "prateri," Om man det skulle göra, hur skulle det då gå, Om alla blefwo hemma och ryffen komme då?

9. Men wi ska' annat tänka — wi lida ingen nöd, Gör orka wi att strida, ger Gud oss wäl vårt bröd, Och så wi tjena kronan och så war goda Kung, Så fyller han wäl penningar uti vår lilla pung.

10. Nu får jag afsked taga och bjuda er adjö, Jag får ej wara hemma tills rosen blifwer röd; Kanhända dessförinnan war tid sin ända fått Och wi i andra länder ha re'n i grafwen gått.

11. Nu slutar jag min wisa, nu ända wi war sång, Af alla flickor ta' wi ett afsked på en gång, Och be att ni ej förja, hwarthän wi än bortfar, Ni har ju godt om gofvar, som wi nu lemna qwar.

Den Sjerde:

Qwinnotrohet.

(Af Per Thomason.)

En herreman, så stolt och våld, Som ägde tunnor guld Och flera hemman i sitt wäld, Säck se en flicka huld, Bland parkens stammar ensam gå Och talade till henne så:

2. "Mitt wackra barn hwad heter du? Säg mig ditt ljufwa namn, Och sätt dig wid min sida nu I skogens blomsterfam! Wi wilja spåkas wid en stund Gör troligt här i enslig lund."

3. "Mitt namn är Elin . . . men jag får Ej längre dröja här, Ty dagens sol snart nedergår, Och jag skall plocka bär I morgon, som jag har åt mor — Hon wäntande i hyddan bor."

4. "Ack, Elin, ingen flicka söt Och skön som du jag sett. Kom, hvil i mitt öppna sköt! Jag beder blott om ett: Gif mig en liten kyss . . . War icke rädd — ej någon lyss."

5. "Nej, nej, jag lofwat har wid Gud Att ingen kyss ge bort Görrän den dag jag skall stå brud — Ack, det blir innan kort, Och då skall Gustaf hafwa den, Från barndomen han är min wän."

6. "Hwad du är barnslig, blyg och from, Som sådant pjollra kan! Din Gustaf wet ju ej derom, Ej heller någon ann. Du skall få penningar . . . se här . . . Låt mig nu så hwad jag begär!"

7. O nej, o nej: jag är ej sal Gör penningar och guld: De hjälpa ej för samwetsqual Och spe och ewig

skuld! Ett fredadt bröst är mera värdt, Har jag uti katekesen lärt."

8. "Bedraga vill jag icke dig — Tro hvad jag säger nu: Till Slottet skall du följa mig Och blifwa der min fru! Af perlor, silfwer, skall du få Vångt mera än du kan förstå."

9. "Nej, nej, mig lockar ingenting; Af silfwer nog jag har, Ty wet att en trolofningsring Jag fick se'n några da'r Af Gustaf som jag älskar ömt, Och den har jag wid hjertat gömt."

10. "Hör, Elin — Gustaf fattig är, Ett torp jag honom skänkt; Men heligt inför Gud jag swär, Du har min ära kränkt, Och torpet tager jag igen — Lef se'n i forger med din wän."

11. "Hör som du vill; jag lefwer fäll, Om än bland snö och is; I ödemarken i ett tjell Jag leta skall min spis, Blott jag wid Gustafs sida får Framleswa mina lefnadsår."

12. "Ej hjälper smicker eller hot — Men wet i alla fall, Att om det också sker med knot, En kyss jag taga skall Och till mitt hjerta trycka dig, Förran du slipper ifrån mig."

13. "Jo pyttfan!" med en sidoblick Gaf Elin skälmiskt till swär Och lastade sin korg och gick; Med den stod herren qwar Och suckade: En narr är den, Som gäckar qwinnotroheten."

Den Femte:

Brudsängen.

Der wigdes af presten två hjertan tillhopa, Att ega hwarandra i lif och i dö, Men uswen begynte att ropa, När spelet från brudstugan ljöd.

2. De spelemän ströko så friska i taget Violernas strängar, tills dansen blef trött; Då gafs der till tecken för laget Salut med pistol och musköt.

3. Ty bruden och brudgummen skulle ledsagas Till tomtebolyska på hinsidan ö. Och morgonen började dagas, Förgyllande stegen och sjön.

4. Men stunder och timmar sig hwälswa och wända, Och menniskan wet ej hur början slår ut: Det lätt här i lifwet kan hända, Att glädjen får sorgesfullt slut . . .

5. I gungande båten de stego wid stranden, Der böljorna slogo ihop och isär; Och brudgummen tog så wid handen Den wännen, han högst hade kär.

6. När foten han då uppå relingen tryckte — Du himmelske Gud — ned i djupet han föll. Men ringen från bruden han ryckte, Och den han der ewigt behöll.

7. "Ett tecken han gaf," sad' en ungerswen sedan, "Att du skulle lösas och friheten ha" Och knappast gick månen i nedan, Än hon gaf den swennen sitt ja.

8. Hon gaf honom samnen hon gaf honom handen. Hon gaf honom kyssen så rosenröd; Och dagen bak snöiga stranden Rann ner med sin gullklara glöd.

9. Men samma den qwäll, när med lustan i hogen Hon gick öfwer isen och hemåt hon hann, Bröt hafsfrun en öppning för wågen, Och bruden dit nedåt förswann.

10. Så kommo ändå uti brudsäng tillhopa De tvenne, som wigdes för lif och för dö. Men uswen ännu höres ropa Der spelet från brudstugan ljöd.

11. Och spörjs nu hwem wisan har diktat och skrifwit, Så är det för detta en enstörig swen, Som fått sja i blomstrande lifwet En sager och fulltrogen wän.

Den Sjette:

Hur styhögt böljan swallar, Mot sleppets höga stam, Och wågens elo skallar Mot himlabrynets rand.

2. Helena, ack Helena, Hwar är du nu min brud, I djupet sjunken neder, I härlig brudaskrud.

3. Si sjöfrun härligt stiger, Ner i sin blåa sal, Hur guldbeprodd och sirad, Hon ser Helenas fall.

4. Ditt slepp skall föra mig, Vångt ut på wilde haf, Der wågen brusar förfärlig, Fast jag ej går i qwas.

5. Helena, ack Helena, Säg mig hwarthän det bär, Säg mig hwar du skall hamna, Jag följer hwar du är.